Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 27 april 2017 *

”Begäran om förhandsavgörande — Migrerande arbetstagare — Social trygghet — Tillämplig lagstiftning — Förordning (EEG) nr 1408/71 — Artikel 14.2 a — Förordning (EEG) nr 574/72 — Artikel 12a.1a — Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet — Personal ombord på ett fartyg — Arbetstagare som är utstationerade i en annan medlemsstat — Schweizisk filial — E 101-intyg — Bindande verkan”

I mål C-620/15

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour de cassation (Frankrike) (Kassationsdomstolen, Frankrike) genom beslut av den 6 november 2015, som inkom till domstolen den 23 november 2015, i målet

A-Rosa Flussschiff GmbH

mot

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), som trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin,

Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen),

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna E. Regan, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund och S. Rodin,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo-Peyronnel,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 oktober 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— A-Rosa Flussschiff GmbH, genom M. Schlingmann, Rechtsanwalt,

— Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), som trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin, genom J.-J. Gatineau, avocat,

* Rättegångsspråk: franska.

— Frankrikes regering, genom D. Colas och C. David, båda i egenskap av ombud,

— Belgiens regering, genom M. Jacobs, L. Van den Broeck och J. Van Holm, samtliga i egenskap av ombud,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vláčíl, båda i egenskap av ombud,

— Irland, genom G. Hodge, E. Creedon och A. Joyce, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av N. Donnelly, adviser,

— Cyperns regering, genom N. Ioannou, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom D. Martin, i egenskap av ombud,

och efter att den 12 januari 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 14.2 a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen och artikel 12a.1a i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av förordning nr 1408/71, i deras ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i deras lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005 (EUT L 117, 2005, s. 1) (nedan kallade förordning nr 1408/71 respektive förordning nr 574/72).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, A-Rosa Flussschiff GmbH (nedan kallat A-Rosa), och, å andra sidan, Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (URSSAF) d'Alsace, som trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin (Frankrike) och Sozialversicherunganstalt des Kantons Graubünden (socialförsäkringsorgan i kantonen Graubünden, Schweiz, nedan benämnt det schweiziska socialförsäkringsorganet). Målet gäller ett nytt avgiftsbeslut som URSSAF tillställt A-Rosa angående icke inbetalda avgifter till det franska systemet för social trygghet för perioden mellan den 1 april 2005 och den 30 september 2007.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning nr 1408/71

3 Artiklarna 13–17a i förordning nr 1408/71 ingick i avdelning II i samma förordning, som har rubriken ”Bestämmande av tillämplig lagstiftning”.

4 I artikel 13.1 i förordningen föreskrevs att personer för vilka denna förordning gäller i princip ska omfattas av lagstiftningen i enbart en medlemsstat. I samma artikel föreskrevs därefter följande:

”2. Om något annat inte följer av artikel 14–17 gäller följande:

a) Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

…”

5 Artikel 14 har rubriken ”Särskilda regler för andra anställda än sjömän” och hade följande lydelse:

”Artikel 13.2 a skall tillämpas med beaktande av följande undantag och omständigheter:

1) a) Den som arbetar inom en medlemsstats territorium hos ett företag, till vilket han normalt är knuten, och som av detta företag sänds till en annan medlemsstats territorium för att utföra arbete där för detta företags räkning skall fortsätta att omfattas av den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning, under förutsättning att detta arbete inte väntas vara längre än tolv månader och han inte sänds ut för att ersätta någon som har fullgjort sin utsändningsperiod.

…

2) För den som normalt arbetar inom två eller flera medlemsstaters territorier skall fråga om tillämplig lagstiftning avgöras på följande sätt:
   a) En person som hör till den resande eller flygande personalen hos ett företag som för andras eller egen räkning bedriver internationell befordran av passagerare eller gods med järnväg, landsvägstransporter, flyg eller inrikes sjöfart och som har sitt säte inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna stats lagstiftning med följande begränsningar:
      i) Om företaget har en filial eller fast representation inom en annan medlemsstats territorium, skall den som arbetar vid denna filial eller fasta representation omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten.

…”

6 Artikel 80.1 i förordningen har följande lydelse:

”Till kommissionen skall det knytas en administrativ kommission för social trygghet för migrerande arbetare (nedan benämnd ’administrativa kommissionen’) som består av en regeringsföreträdare för var och en av medlemsstaterna, om det behövs biträde av sakkunniga. …”

7 Enligt artikel 81 a i förordning nr 1408/71 ska den administrativa kommissionen bland annat handha samtliga administrativa frågor om tolkning av bestämmelserna i denna förordning.

8 Artikel 84a.3 i nämnda förordning hade följande lydelse:

”Vid problem med tolkningen eller tillämpningen av denna förordning som skulle kunna äventyra rättigheterna för en person som omfattas av förordningen, skall institutionen i den behöriga staten eller den stat där den berörda personen är bosatt kontakta den eller de institutioner i den eller de medlemsstater som berörs. Om någon lösning inte kan hittas inom rimlig tid får de berörda myndigheterna begära att administrativa kommissionen agerar i ärendet.”

9 Förordning nr 1408/71 har upphävts och från och med den 1 maj 2010 ersatts av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1).

Förordning nr 574/72

10 I avdelning III i förordning nr 574/72, som har rubriken ”Tillämpning av förordningens bestämmelser om bestämmande av tillämplig lagstiftning”, fastställs hur artiklarna 13–17 i förordning nr 1408/71 ska tillämpas.

11 I artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 föreskrevs bland annat att den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning ska fortsätta att gälla i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, ska utfärda ett intyg – ett så kallat E 101-intyg – som anger att den berörde anställde omfattas av lagstiftningen i den nämnda medlemsstaten.

12 Förordning nr 574/72 har upphävts och från och med den 1 maj 2010 ersatts av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 (EUT L 284, 2009, s. 1).

Den administrativa kommissionens beslut nr 181 av den 13 december 2000

13 Den administrativa kommissionen antog, med tillämpning av artikel 81 a i förordning nr 1408/71, beslut nr 181 av den 13 december 2000 om tolkningen av artiklarna 14.1, 14a.1, 14b.1 och 14b.2 i förordning nr 1408/71 (EGT L 329, 2001, s. 73).

14 Enligt punkt 6 i beslutet ska ”[i]ntyg E 101 … helst utfärdas innan den berörda perioden börjar. Intyget kan dock utfärdas under denna period och även efter utgången av denna period då det kan ha retroaktiv verkan.”

15 Punkt 7 i beslutet har följande lydelse:

”Skyldigheten att samarbeta som föreskrivs i punkt 5 d i beslutet gäller även följande:

a) Den behöriga institutionen i den stat från vilken arbetstagaren har utsänts gör en ordentlig bedömning av de faktiska omständigheter som är relevanta för tillämpningen av artiklarna 14.1, 14a.1, 14b.1 och 14b.2 i [förordning nr 1408/71] samt artiklarna 11 och 11a i [förordning nr 574/72], och garanterar därmed att de uppgifter som lämnas på intyg E 101 är korrekta.

b) Den behöriga institutionen i sysselsättningsstaten och i alla andra medlemsstater anser sig bunden av intyg E 101, så länge intyget inte har återkallats eller förklarats ogiltigt av den behöriga institutionen i den stat från vilken arbetstagaren har utsänts.

c) Den behöriga institutionen i den stat från vilken arbetstagaren har utsänts gör en omprövning av om detta intyg har utfärdats på ett korrekt underlag och återkallar i förekommande fall intyget, om institutionen i sysselsättningsstaten uttrycker tvivel om korrektheten i de uppgifter som utgör underlag för uppgifterna på intyget.”

16 Punkt 9 i samma beslut har följande lydelse:

”Om de berörda behöriga institutionerna inte lyckas uppnå enighet, skall de via sin regeringsrepresentant förelägga Administrativa kommissionen ett meddelande som, med inriktning på att uppnå enighet, skall behandlas på det första mötet efter den tjugonde dagen efter det att detta meddelande inkommit.”

Avtalet EG-Schweiz

17 Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan om fri rörlighet för personer (nedan kallat avtalet EG-Schweiz) undertecknades i Luxemburg den 21 juni 1999. Avtalet godkändes på Europeiska gemenskapens vägnar genom rådets och, i fråga om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete, kommissionens beslut 2002/309/EG, Euratom av den 4 april 2002 om ingående av sju avtal med Schweiziska edsförbundet (EGT L 114, 2002, s. 1). I artikel 8 i avtalet föreskrivs följande:

”De avtalsslutande parterna skall, i enlighet med bilaga II, fastställa bestämmelser för samordning av systemen för social trygghet …”

18 I artikel 1 i bilaga II till avtalet EG-Schweiz avseende samordningen av socialförsäkringssystemen, föreskrivs följande:

”1. De avtalsslutande parterna är överens om att på området samordning av socialförsäkringssystemen sinsemellan tillämpa de gemenskapsrättsakter som det hänvisas till, i den lydelse dessa har den dag då avtalet undertecknas och så som dessa har ändrats i avsnitt A i denna bilaga eller därmed likvärdiga regler.

2. När begreppet ’medlemsstat(er)’ förekommer i de rättsakter som det hänvisas till i avsnitt A i denna bilaga avses utöver de stater som omfattas av gemenskapsrättsakterna i fråga även Schweiz.”

19 I avsnitt A i nämnda bilaga hänvisas det bland annat till förordningarna nr 1408/71 och 574/72.

20 Genom beslut nr 1/2012 av Gemensamma kommittén som inrättats genom avtalet EG-Schweiz den 31 mars 2012 om ersättande av bilaga II (Samordningen av socialförsäkringssystemen) till avtalet (EUT L 103, 2012, s. 51), vilket trädde i kraft den 1 april 2012, uppdaterades avsnitt A i nämnda bilaga. Det hänvisar numera till förordningarna nr 883/2004 och 987/2009.

21 De faktiska omständigheter som är hänförliga till tiden innan beslutet trädde i kraft, såsom de omständigheter som är aktuella i det nationella målet, regleras dock fortfarande av förordningarna nr 1408/71 och 574/72 med tillämpning av bilaga II, avsnitt A, punkterna 3 och 4 i avtalet EG-Schweiz, i dess lydelse enligt beslut nr 1/2012, som fortfarande hänvisar till förordningarna nr 1408/71 och 574/72 ”när det gäller fall som inträffat tidigare”.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

22 A-Rosa har säte i Tyskland och anordnar kryssningar på floderna Rhône (Frankrike) och Saône (Frankrike). Ombord på bolagets fartyg tjänstgör 45 respektive 46 säsongsanställda arbetstagare som är medborgare i andra medlemsstater än Frankrike. De arbetar inom olika serviceyrken med anknytning till bolagets hotellverksamhet. De två fartygen trafikerar enbart franska inre vattenvägar.

23 A-Rosa har en filial i Schweiz vars verksamhet består i att hantera allt som avser fartygens verksamhet, drift, administration och personaladministration avseende personalen ombord på dessa fartyg. Anställningsavtalen för den ovannämnda säsongsanställda personalen regleras således av schweizisk rätt.

24 Vid en kontroll av de båda fartygen den 7 juni 2007 konstaterade URSSAF brister i det sociala försäkringsskyddet för de arbetstagare som arbetade med hotellverksamheten. De konstaterade bristerna ledde till att A-Rosa den 22 oktober 2007 delgavs ett nytt avgiftsbeslut med krav på inbetalning av 2 024 123 euro för obetalda avgifter till det franska socialförsäkringssystemet avseende perioden 1 april 2005–30 september 2007.

25 Vid kontrolltillfällena tillhandahöll A-Rosa en första omgång E 101-intyg för år 2007 som utfärdats av det schweiziska socialförsäkringsorganet i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71.

26 A-Rosa bestred avgiftsbeslutet vid tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Socialförsäkringsdomstolen i Bas-Rhin, Frankrike). Talan ogillades genom dom av den 9 februari 2011. Socialförsäkringsdomstolen i Bas-Rhin ansåg att A-Rosas verksamhet uteslutande var inriktad på Frankrike och att verksamheten bedrevs där på ett vanemässigt, fast och stadigvarande sätt. Domstolen godtog därför inte A-Rosas hänvisning, i sin talan, till artikel 14.1 i förordning nr 1408/71, eftersom denna bestämmelse särskilt reglerar utsända arbetstagares situation.

27 A-Rosa överklagade domen till cour d'appel de Colmar (Appellationsdomstolen i Colmar, Frankrike).

28 Genom skrivelse av den 27 maj 2011 översände URSSAF en begäran till det schweiziska socialförsäkringsorganet om att E 101-intygen skulle återkallas. URSSAF påpekade härvid att intygen inte borde ha upprättats med stöd av artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, eftersom verksamheten ombord på de aktuella fartygen varaktigt och uteslutande bedrevs i Frankrike. Periodiska deklarationer avseende de arbetstagare som rekryterats särskilt för att arbeta ombord på fartygen borde därför ha ingetts till de franska socialförsäkringsorganen.

29 Genom en skrivelse av den 18 augusti 2011 besvarade det schweiziska socialförsäkringsorganet nämnda begäran och framhöll bland annat att man förpliktat A-Rosas att göra avdrag för avgifter till socialförsäkringen i enlighet med respektive lands rättsordning för de personer som i praktiken endast tjänstgjorde i en av unionens medlemsstater. Det schweiziska socialförsäkringsorganet uppmanade samtidigt URSSAF att, mot bakgrund av att samtliga avgifter till socialförsäkringen för år 2007 avseende dessa personer hade avräknats och betalats in i Schweiz, avstå från att göra en retroaktiv korrigering vad avser dessa personers anslutning till det franska systemet för social trygghet.

30 Under överklagandeförfarandet tillhandahöll A-Rosa en andra omgång E 101-intyg för åren 2005 och 2006 som även de utfärdats av det schweiziska socialförsäkringsorganet i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71.

31 A-Rosas överklagande ogillades i stora delar genom dom meddelad av cour d'appel de Colmar (Appellationsdomstolen i Colmar, Frankrike) den 12 september 2013. Denna domstol noterade att bolaget åberopade E 101-intyg som uppvisats. Samma domstol påpekade emellertid att dessa intyg inte hade utfärdats med stöd av artikel 14.1 a i förordning nr 1408/71, som A-Rosa angav att den grundade sig på, utan på artikel 14.2 a i samma förordning, och att intygen ingetts av A-Rosa i två omgångar. Den första i samband med URSSAF:s kontroll och en andra efter beslutet från tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Socialförsäkringsdomstolen i Bas-Rhin, Frankrike). Nämnda domstol konstaterade därefter att de anställda arbetstagare vars löner omfattas av avgiftsbeslutet uteslutande tjänstgjorde i Frankrike, varför A-Rosa inte uppfyllde de undantag som medgav att inte tillämpa territorialitetsprincipen i artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71.

32 A-Rosa överklagade nämnda dom till den hänskjutande domstolen, Cour de cassation (Frankrike). Med utgångspunkt i de konstaterande som cour d'appel de Colmar (Appellationsdomstolen i Colmar) gjort undrar Cour de cassation huruvida utfärdande av ett E 101-intyg av den behöriga myndigheten i en medlemsstat på grundval av artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 medför de rättsverkningar som domstolens rättspraxis vanligtvis tillskriver ett sådant intyg när det är uppenbart att de villkor under vilka den arbetstagare som berörs av intyget utövar sin verksamhet i en annan medlemsstat inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för de undantagsregler som föreskrivs i nämnda artikel 14.

33 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Är de rättsverkningar som är knutna till ett E 101-intyg, vilket utfärdats i enlighet med artiklarna 11.1 och 12a.1a i [förordning nr 574/72] av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning om social trygghet ska fortsätta att gälla på den anställdes situation, bindande dels för institutioner och myndigheter i den mottagande staten, dels för domstolarna i samma medlemsstat då det konstaterats att de villkor under vilka den anställde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för de undantagsregler som föreskrivs i artikel 14.1 och 14.2 i förordning nr 1408/71?”

Prövning av tolkningsfrågan

34 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 ska tolkas så, att ett E 101-intyg som utfärdats av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i en medlemsstat i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 är bindande för såväl institutioner som ansvarar för social trygghet i den medlemsstat där arbetet utförs som för domstolarna i denna medlemsstat även när dessa konstaterar att de villkor under vilka den berörde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse i förordning nr 1408/71.

35 Det ska inledningsvis erinras om att i ett förfarande enligt artikel 267 FEUF, som vilar på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen, är det enligt EU-domstolens fasta praxis den nationella domstolen som är ensam behörig att fastställa och bedöma omständigheterna i målet. EU-domstolen är enbart behörig att tolka unionsrätten eller pröva dess giltighet mot bakgrund av de faktiska och rättsliga omständigheter som beskrivits av den hänskjutande domstolen, för att ge denna de uppgifter som den behöver för att lösa tvisten i fråga (dom av den 28 juli 2016, Kratzer, C-423/15, EU:C:2016:604, punkt 27).

36 Det är följaktligen med utgångspunkt i de omständigheter som den hänskjutande domstolen har fastställt som EU-domstolen ska besvara den ställda frågan, såsom den omformulerats i punkt 34 ovan. Domstolen uttalar sig i förevarande dom således inte om huruvida de berörda arbetstagarna omfattas av tillämpningsområdet för artikel 14 i förordning nr 1408/71 och inte heller om vilken lagstiftning som är tillämplig på dessa arbetstagare.

37 E 101-intyget syftar – i likhet med de materiella regler som föreskrivs i artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 – till att underlätta den fria rörligheten för arbetstagare och friheten att tillhandahålla tjänster (se, analogt, dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 20, och där angiven rättspraxis).

38 I det ovannämnda intyget anger den behöriga institutionen i den medlemsstat där företaget som är arbetsgivare till de berörda arbetstagarna är etablerat att nämnda arbetstagare ska fortsätta att omfattas av det sociala trygghetssystemet i denna medlemsstat. På grund av principen att arbetstagare endast ska omfattas av ett system för social trygghet, innebär ett sådant intyg nödvändigtvis att det sociala trygghetssystemet i den andra medlemsstaten inte kan tillämpas (dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

39 Domstolen erinrar om att enligt principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU är den behöriga institutionen skyldig att göra en korrekt bedömning av de omständigheter som är relevanta för tillämpningen av reglerna om fastställande av den tillämpliga lagstiftningen i fråga om social trygghet och följaktligen att säkerställa att uppgifterna i E 101-intyget är korrekta (dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

40 Vad beträffar de behöriga institutionerna i den medlemsstat där arbetet utförs, följer det av samarbetsskyldigheten i enlighet med artikel 4.3 FEU att denna skyldighet inte skulle iakttas – och att målsättningen med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 och artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 skulle åsidosättas – om institutionen i denna medlemsstat inte ansåg sig bunden av uppgifterna i E 101-intyget och beslutade att ansluta dessa arbetstagare även till sitt eget system för social trygghet (se, analogt, dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl., C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

41 Av detta följer att E 101-intyget, såvitt det skapar en presumtion för att det är riktigt att den berörde arbetstagaren ska omfattas av det sociala trygghetssystemet i den medlemsstat där det företag i vilket han är anställd är etablerat, är bindande för den behöriga institutionen i den medlemsstat där arbetstagaren utför arbete (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl., C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

42 En motsatt lösning skulle äventyra principen att arbetstagare ska omfattas av endast ett system för social trygghet och förutsebarheten i fråga om vilket system som ska tillämpas samt, följaktligen, rättssäkerheten. I fall där det är svårt att avgöra vilket system som ska tillämpas, skulle nämligen var och en av de behöriga institutionerna i de två berörda medlemsstaterna vara benägna att, till de berörda arbetstagarnas nackdel, anse att det egna sociala trygghetssystemet är tillämpligt på dem (dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

43 Så länge som E 101-intyget inte har återkallats eller ogiltigförklarats, ska således den berörda institutionen i den medlemsstat där arbetstagaren utför arbete beakta det förhållandet att denne arbetstagare redan omfattas av den sociala trygghetslagstiftningen i den medlemsstat där företaget i vilket han är anställd är etablerat. Denna institution kan följaktligen inte besluta att arbetstagaren i fråga ska omfattas av det egna systemet för social trygghet (dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl., C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

44 Det ankommer emellertid på den behöriga institutionen i den medlemsstat som har utfärdat E 101-intyget att ompröva huruvida det var berättigat att utfärda intyget och, i förekommande fall, återkalla intyget när den behöriga institutionen i den medlemsstat där arbetstagaren utför ett arbete uttrycker tvivel i fråga om de omständigheter som ligger till grund för utfärdandet av intyget och huruvida uppgifterna däri är korrekta, i synnerhet när dessa uppgifter inte uppfyller kraven i artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 (se, analogt, dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl., C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

45 För den händelse de berörda institutionerna inte lyckas komma överens, i synnerhet beträffande bedömningen av omständigheterna i en viss situation och, följaktligen, huruvida dessa omständigheter omfattas av artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, har de rätt att vända sig till den administrativa kommissionen (se, analogt, dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

46 Om den administrativa kommissionen inte lyckas förlika de behöriga institutionernas ståndpunkter i fråga om vilken lagstiftning som är tillämplig i det aktuella fallet, har åtminstone den medlemsstat i vilken de berörda arbetstagarna utför ett arbete, utan att det påverkar de rättsmedel som eventuellt existerar i den medlemsstat som den institution som har utfärdat intyget tillhör, rätt att väcka talan om fördragsbrott i enlighet med artikel 259 FEUF, så att domstolen kan pröva frågan om vilken lagstiftning som är tillämplig på denna arbetstagare och, följaktligen, huruvida uppgifterna i E 101-intyget är korrekta (dom av den 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 58).

47 Om den behöriga nationella institutionen hade möjlighet att få ett E 101-intyg ogiltigförklarat genom att väcka talan vid en domstol i den berörde arbetstagarens värdmedlemsstat, vid vilken den nationella institutionen har talerätt, skulle det system som grundas på lojalt samarbete mellan de behöriga institutionerna i medlemsstaterna kunna äventyras (dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 30).

48 Så länge ett E 101-intyg inte har återkallats eller förklarats ogiltigt har det följaktligen bindande verkan inom den interna rättsordningen i den medlemsstat där arbetstagaren utför arbete och är således bindande för institutionerna i denna medlemsstat (dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 31).

49 Härav följer att en domstol i värdmedlemsstaten inte är behörig att kontrollera om ett E 101-intyg är giltigt såvitt avser de omständigheter som legat till grund för utfärdandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 32).

50 Domstolen har för övrigt redan slagit fast att eftersom E 101-intyget är bindande för den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten, finns det ingenting som motiverar att den person som har anlitat arbetstagaren inte följer intyget. Om den nämnda personen tvivlar på att intyget är giltigt, ska han emellertid informera institutionen i fråga (dom av den 9 september 2015, X och van Dijk, C-72/14 och C-197/14, EU:C:2015:564, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

51 Ett E 101-intyg som utfärdats av den behöriga institutionen i en medlemsstat i enlighet med artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 – trots att de berörda arbetstagarna, enligt institutionerna och domstolarna i den medlemsstat där arbetet utförs, inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 – är således bindande för såväl dessa institutioner och nämnda domstolar som för den person som anlitat arbetstagarna.

52 Det faktum att det är uppenbart att de berörda arbetstagarna inte omfattas av tillämpningsområdet för nämnda artikel 14 ändrar inte ovanstående bedömning.

53 Då EU-domstolen i sin praxis har fastställt det förfarande som ska följas för att lösa eventuella tvister mellan de berörda medlemsstaternas institutioner avseende ett E 101-intygs giltighet eller huruvida de uppgifter som intyget innehåller är korrekta, är de institutioner i nämnda stater som ska tillämpa förordningarna nr 1408/71 och 574/72, inklusive Schweiziska edsförbundet i enlighet med avtalet EG-Schweiz, skyldiga att följa detta förfarande. Detta gäller även om det skulle visas att de villkor under vilka den berörde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för den bestämmelse på grundval av vilken E 101-intyget har utfärdats.

54 De argument som i detta sammanhang har framförts av den franska regeringen och av URSSAF om att förfarandet är ineffektivt och om nödvändigheten av att förekomma illojal konkurrens och social dumpning kan inte på något sätt utgöra grund för att åsidosätta förfarandet. Nämnda argument kan än mindre utgöra stöd för ett beslut att frångå ett E-101-intyg som utfärdats av den behöriga institutionen i en annan medlemsstat.

55 Dylika argument kan inte heller anses utgöra grund för att, under de förhållanden som råder i det nationella målet, ändra EU-domstolens praxis på området.

56 Såvitt gäller det nationella målet framgår det av de handlingar i akten som EU-domstolen tagit del av att de franska myndigheterna varken uttömt möjligheterna till dialog med det schweiziska socialförsäkringsorganet eller ens försökt ta kontakt med den administrativa kommissionen. De omständigheter som gett upphov till tvisten kan således inte anses styrka de påstådda bristerna i det förfarande som domstolen fastställt i sin praxis eller att det skulle vara omöjligt att lösa eventuella situationer där illojal konkurrens eller social dumpning förekommer, såsom generaladvokaten påpekat i punkterna 75 och 82 i sitt förslag till avgörande.

57 Domstolen noterar vidare att beslut nr 181 inkorporerat de rättsprinciper som följer av domstolens praxis beträffande E 101-intyg, inklusive skyldigheten att underställa den administrativa kommissionen eventuella skiljaktigheter om vilken lagstiftning som är tillämplig på de omständigheter som ligger till grund för att utfärda ett E 101-intyg.

58 Unionslagstiftaren har för övrigt föreskrivit i artikel 84a.3 i förordning nr 1408/71 att vid problem med tolkningen eller tillämpningen av denna förordning som skulle kunna äventyra rättigheterna för en person som omfattas av förordningen, ska i första hand dialog mellan de berörda medlemsstaternas behöriga institutioner väljas och i andra hand ska den administrativa kommissionen kontaktas.

59 Genom förordning nr 987/2009, som nu är i kraft, har dessutom domstolens praxis kodifierats. I förordningen stadgas att E 101-intyget är bindande och att den institution som utfärdat intyget har exklusiv behörighet att bedöma dess giltighet. I förordningen återges uttryckligen det förfarande som den franska regeringen och URSSAF har ifrågasatt såsom ett redskap för att lösa meningsskiljaktigheter beträffande såväl huruvida de dokument som utfärdats av en medlemsstats behöriga myndighet är korrekta som vilken lagstiftning som är tillämplig på den berörde arbetstagaren.

60 Det förhållandet att den stat som utfärdat E 101-intygen i förevarande fall är Schweiziska edsförbundet och att det således inte är möjligt att väcka talan om fördragsbrott mot denna stat, såsom den franska regeringen har påpekat, saknar betydelse för de berörda E 101-intygens bindande verkan i det nationella målet. Avtalet EG- Schweiz föreskriver nämligen ett eget system för tvistlösning mellan de avtalsslutande parterna, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 65 i sitt förslag till avgörande.

61 Mot denna bakgrund ska tolkningsfrågan besvaras på följande sätt. Artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 ska tolkas så, att ett E 101-intyg som utfärdats av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i en medlemsstat i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 är bindande för såväl institutioner som ansvarar för social trygghet i den medlemsstat där arbetet utförs som för domstolarna i denna medlemsstat även när dessa konstaterar att de villkor under vilka den berörde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse i förordning nr 1408/71.

Rättegångskostnader

62 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla

På dessa grunder beslutar domstolen (första avdelningen) följande dom:

Artikel 12a.1a i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005, ska tolkas så, att ett E 101-intyg som utfärdats av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i en medlemsstat i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, i deras ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 118/97, i deras lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005, är bindande för såväl institutioner som ansvarar för social trygghet i den medlemsstat där arbetet utförs som för domstolarna i denna medlemsstat även när dessa

konstaterar att de villkor under vilka den berörde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse i förordning nr 1408/71.

Underskrifter